

Warszawa, 4 maja 2022 r.

MINISTER DO SPRAW UNII EUROPEJSKIEJ

Konrad Szymański

Sygn. DPUE.920.571.2022.MW(3)
dot.: DEM-IIIa.0210.1.2022.ML z 30.03.2022 r.

Pan Grzegorz Puda
Minister Funduszy i Polityki Regionalnej

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o dostępności niektórych produktów i usług, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

1. W art. 5 projektu ustawy zamieszczono słowniczek, w którym zabrakło wdrożenia niektórych pojęć zdefiniowanych w art. 3 *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/882 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie wymogów dostępności produktów i usług*. Zgodnie z wyjaśnieniem projektodawcy zamieszczonym w dołączonej do projektu ustawy tabeli zgodności art. 3 pkt 15-17, 22, 27, 29, 38, 39, 43 dyrektywy nie wymagają wdrożenia, ponieważ w systemie prawa polskiego: 1) określenie jest jednoznaczne; 2) określenie jest ostre; 3) znaczenie określenia jest powszechnie zrozumiałe; 4) nie istnieje potrzeba ustalenia nowego znaczenia danego określenia". Wyjaśnienia projektodawcy w tym zakresie budzą jednak wątpliwości.
  - a) Projekt ustawy nie wdraża pojęcia „udostępniania na rynku” (art. 3 pkt 15), „wprowadzenia do obrotu” (art. 3 ust. 16), „producenta” (art. 3 pkt 17) i „wycofania z obrotu” (art. 3 pkt 27). Tymczasem podobne pojęcia „dystrybutora”, „importera”, „upoważnionego przedstawiciela” projektodawca zdefiniował poprzez odesłanie do odpowiednich przepisów art. 3 rozporządzenia 2019/1020¹. Należy rozważyć odesłanie do definicji z rozporządzenia 2019/1020 przy wdrożeniu pojęć z art. 3 pkt 15-17 i 27 dyrektywy, gdyż definicje obu aktów są zbieżne i oba akty procedowane były równolegle.
  - b) Projektodawca zdecydował się na niezamieszczanie definicji „konsumenta” z art. 3 pkt 22 dyrektywy, zgodnie z którym jest nim osoba fizyczna, która kupuje dany produkt lub

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011.

korzysta z danych usług w celach niezwiązanych z jej działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą lub z wykonywaniem wolnego zawodu.

W szczególności w kontekście dwóch ostatnich przesłanki wykonywania działalności rzemieślniczej i wolnego zawodu należy wskazać, że pojęcie nie jest jednolicie rozumiane na gruncie prawa polskiego. Proszę zatem projektodawcę o wskazanie obowiązującego przepisu prawa krajowego, który zapewnia wdrożenie art. 3 pkt 22 dyrektywy albo o uzupełnienie projektu ustawy o definicję „konsumenta”.

- c) Projekt ustawy nie wdraża również art. 3 pkt 29 dyrektywy, który definiuje pojęcie „terminalu płatniczego” (terminal płatniczy jest urządzeniem, którego głównym przeznaczeniem jest umożliwianie dokonywania płatności z użyciem instrumentów płatniczych zdefiniowanych w art. 4 pkt 14 dyrektywy 2015/2366² w fizycznym punkcie sprzedaży, ale nie w środowisku wirtualnym).

Należy zauważyć, że choć definicja „instrumentów płatniczych” z art. 4 pkt 14 dyrektywy 2015/2366 została wdrożona przez przepis ustawy o usługach płatniczych (art. 2 pkt 10 tej ustawy), tak ustawa o usługach płatniczych nie zawiera definicji terminalu płatniczego. Proszę zatem projektodawcę o wskazanie obowiązującego przepisu prawa krajowego, który zapewniałby wdrożenie art. 3 pkt 29 dyrektywy albo o uzupełnienie projektu ustawy o definicję „terminalu płatniczego”.

- d) Analogiczna uwaga dotyczy pojęć „systemu operacyjnego” (art. 3 pkt 38 dyrektywy) oraz „systemu sprzętu komputerowego ogólnego przeznaczenia” (art. 3 pkt 39 dyrektywy). Projektodawca posługuje się tymi pojęciami w art. 3 ust. 1 projektu, który wskazuje na zakres stosowania ustawy oraz wyznaczenia organu nadzoru rynku dla tych produktów, którym mają być wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej.

W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych oraz w zakresie właściwości wyznaczonego organu nadzoru, proszę projektodawcę o wskazanie obowiązującego przepisu prawa krajowego, który zapewnia wdrożenie art. 3 pkt 38 i 39 dyrektywy albo o uzupełnienie projektu.

- e) Projektodawca nie wprowadza również definicji „biletu elektronicznego” z art. 3 pkt 43 dyrektywy, zgodnie z którym jest to system, w którym uprawnienie do podróżowania, w postaci biletu uprawniającego do pojedynczego lub wielokrotnego podróżowania, abonamentu na podróżowanie lub kredytu na podróżowanie jest przechowywane elektronicznie na fizycznej karcie transportowej lub na innym urządzeniu, zamiast w postaci wydrukowanych biletów papierowych. Projektodawca informuje w tabeli zgodności, że pojęcie to używane jest między innymi w ustawie – Prawo przewozowe oraz ustawie o transporcie kolejowym.

Zgodnie z art. 14a ust. 5 ustawy o transporcie kolejowym bilet elektroniczny zawiera dane umożliwiające identyfikację warunków zawartej umowy przewozu, w szczególności numer biletu, datę i godziny przewozu oraz rodzaj pociągu. Z kolei art. 16 ust. 4 ustawy - Prawo przewozowe wymaga, aby bilet elektroniczny miał zapisane w pamięci nazwę przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego, relację lub strefę przejazdu, wysokość należności za przejazd, zakres uprawnień pasażera do ulgowego przejazdu oraz ewentualnie dane osobowe pasażera. Definicje te wymagają każdorazowo określenia w treści biletu elektronicznego relacji przewozu

---

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE

lub strefy przejazdu. Tymczasem art. 3 pkt 43 dyrektywy przez pojęcie biletu elektronicznego rozumie też kredyt na podróżowanie, tj. sytuację, gdy nie ma określonej relacji przewozu. Wydaje się, że żadna z przywołanych definicji nie uwzględnia tej formy rozliczenia opłaty za przewóz.

Proszę zatem projektodawcę o wskazanie obowiązującego przepisu prawa krajowego, który zapewnia wdrożenie art. 3 pkt 43 dyrektywy albo o uzupełnienie projektu ustawy.

W związku z powyższymi uwagami należy zauważyć, że dyrektywa wiąże każde państwo członkowskie, do którego jest kierowana, w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawia jednak organom krajowym swobodę wyboru formy i środków. Z utrwalonego orzecznictwa TSUE wynika, że przepisy dyrektywy muszą zostać wdrożone w sposób zapewniający im niekwestionowaną moc prawną, z wystarczającą szczegółowością, precyzją i jasnością, aby uczynić zadość zasadzie pewności prawa (zob. w szczególności wyrok z dnia 19 grudnia 2013 r., Komisja/Polska, C 281/11, pkt 101 i przytoczone tam orzecznictwo). Nie zawsze wdrożenie dyrektywy wymaga przyjęcia przepisów, nie ma również obowiązku, czy też potrzeby, wdrażania pojęć powszechnie stosowanych i w ten sam sposób co opisany w dyrektywie powszechnie rozumianych. Jednak stwierdzenie braku konieczności wdrożenia danego pojęcia z dyrektywy wymaga szczególnej uwagi. W procesie weryfikacji poprawności transpozycji braki we wdrożeniu definicji są przez Komisję Europejską podnoszone zawsze i w pierwszej kolejności, w szczególności, że definiowane pojęcia muszą być rozumiane i stosowane tak samo w każdym państwie członkowskim.

2. Wątpliwości co do zgodności z dyrektywą budzi również zakres niektórych definicji, które umieszczone zostały w projekcie ustawy.

- a) W art. 5 pkt 22 projektu zdefiniowano pojęcie „usług dostępu do audiowizualnych usług medialnych”, jako usługi przekazywane za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnych polegające na publicznym udostępnianiu audycji audiowizualnych oraz powiązanych z nimi udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji. Zgodnie z 4 pkt 28 tej ustawy udogodnieniem dla osób z niepełnosprawnościami jest element dźwiękowy lub graficzny zawarty w audycji lub rozpowszechniany równocześnie z nią, którego celem jest zapewnienie osobom z niepełnosprawnościami wzroku oraz osobom z niepełnosprawnościami słuchu możliwości zapoznania się z audycją w szczególności w formie napisów dla niesłyszących lub audiodeskrypcji, a także tłumaczenia na język migowy.

Przepis ten ma wdrażać definicję „usługi umożliwiającej dostęp do audiowizualnych usług medialnych” z art. 3 pkt 6 dyrektywy. Chciałbym jednak zauważyć, że zgodnie z tym przepisem definicja ta obejmuje również identyfikację audiowizualnych usług medialnych, a także elektroniczne przewodniki po programach. Tymczasem z projektowanej definicji nie wynika, że elektroniczne przewodniki po programach ani narzędzia do identyfikacji audiowizualnych usług medialnych stanowią formę usługi dostępu do audiowizualnych usług medialnych. Należy więc odpowiednio uzupełnić art. 5 pkt 22 projektu.

- b) Zgodnie z tabelą zgodności projektodawca uznał, że pojęcie „usługi łączności elektronicznej” z art. 3 pkt 8 dyrektywy jest już wdrożone przez art. 2 pkt 48 ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Chciałbym jednak zauważyć, że wskazany przepis nie odpowiada definicji z dyrektywy 2018/1972³, do którego odsyła art. 3 pkt 8 dyrektywy.

---

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej

Dyrektywa 2018/1972 wdrożona będzie projektem ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej (UC 45), który znajduje się na etapie komisji prawniczej. Definicja usługi łączności elektronicznej znajduje się obecnie w art. 2 pkt 77 tego projektu.

W celu zapewnienia zgodności opiniowanego projektu należy więc albo wdrożyć definicję w całości albo wdrożyć ją poprzez odesłanie do art. 2 pkt 77 ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej, ewentualnie zamieścić stosowne wyjaśnienia w tabeli zgodności.

3. W art. 2 ust. 4 lit. d dyrektywy wymieniono treści na stronach internetowych i aplikacjach, dla których dyrektywa ta nie znajduje zastosowania. Wymienia wśród nich treści pochodzące od stron trzecich treści, które nie są finansowane ani tworzone przez dany podmiot gospodarczy ani nie znajdują się pod jego kontrolą.

Przepis ten został wdrożony przez art. 4 pkt 3 lit. b projektu, zgodnie z którym przepisy ustawy nie stosuje się do treści stron internetowych i aplikacji mobilnych, które nie zostały wytworzone przez dany podmiot gospodarczy lub przez niego nabyte, nie są przez niego finansowane ani nie znajdują się pod jego kontrolą.

W związku z tym projektodawca rozszerza względem dyrektywy zakres zastosowania ustawy na treści zamieszczane na stronach internetowych i w aplikacjach mobilnych, którymi dysponuje podmiot w oparciu o inną czynność prawną niż nabycie, których jednak nie finansuje i nie znajdują się pod jego kontrolą.

Chciałbym przypomnieć, że wdrażana dyrektywa ma na celu harmonizację wymogów dotyczących dostępności niektórych produktów i usług, tak aby zapewnić bezproblemowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego UE w drodze zapobiegania powstawaniu i eliminowania barier utrudniających swobodny przepływ towarów, które mogą wynikać z rozbieżnych przepisów krajowych. Zaproponowane rozszerzenie zakresu stosowania ustawy stanowiłoby taką barierę.

4. Zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty gospodarcze wprowadzały do obrotu wyłącznie produkty i świadczyły wyłącznie usługi, które spełniają wymogi dostępności określone w załączniku I. Zgodnie z sekcją I pkt 1 lit. a załącznika I informacje na temat użytkowania produktu zamieszczone na samym produkcie (etykietowanie, instrukcje i ostrzeżenia) muszą być udostępniane za pomocą więcej niż jednego kanału sensorycznego (ppkt i), przedstawione w sposób zrozumiały (ppkt ii), przedstawione użytkownikom w formie umożliwiającej ich odbiór (ppkt iii) oraz przedstawione za pomocą czcionki o odpowiednim rozmiarze i kształcie, z uwzględnieniem przewidywalnych warunków użytkowania oraz z zastosowaniem wystarczającego kontrastu i regulowanych odstępów między literami, wierszami i akapitami (ppkt iv). Analogiczne wymogi ustanowiono wobec instrukcji użytkowania produktu niezamieszczonej na samym produkcie, ale udostępniane podczas jego użytkowania lub w inny sposób, na przykład za pośrednictwem strony internetowej (sekcją I pkt 1 lit. b ppkt i-iv).

Sekcja I pkt 1 załącznika I dyrektywy została wdrożona poprzez art. 7 ust. 1 pkt 1-2 projektu ustawy, w którym wprowadzono wymóg, żeby instrukcje, etykiety i ostrzeżenia dotyczące użytkowania produktu, które zostały zamieszczone w lub na produkcie udostępniane były za pomocą więcej niż jednego kanału sensorycznego (lit. a), przedstawione w sposób zrozumiały i postrzegalny (lit. b tiret pierwsze) oraz przedstawione za pomocą czcionki o odpowiednim rozmiarze i kształcie, z uwzględnieniem przewidywalnych warunków użytkowania oraz z zastosowaniem wystarczającego kontrastu i regulowanych odstępów między literami, wierszami i akapitami (lit. b tiret drugie). Z kolei dla instrukcji użytkowania produktu, w szczególności instrukcji dotyczących funkcji produktu ułatwiających ich dostęp,

sposobu ich aktywacji i ich interoperacyjności z narzędziami wspomagającymi, które nie zostały zamieszczone w lub na produkcie, ale są udostępnione w inny sposób, w szczególności za pośrednictwem strony internetowej, projektodawca odsyła do spełnienia wymogów określonych w art. 7 ust. 1 pkt 1 projektu, tj. w wyżej przywołanych lit. a-b.

Z powyższego wynika, że wymóg przedstawienia użytkownikom instrukcji w formie umożliwiającej ich odbiór (ppkt iii), która ma być udostępniana za pomocą więcej niż jednego kanału sensorycznego, w prawie polskim została ograniczona do wymogu „postrzegalności”. Ponadto kwestia ta nie została jednak jednoznacznie przedstawiona w tabeli zgodności, w której wskazano jedynie, że art. 7 wdraża całą sekcję I pkt 1 załącznika I dyrektywy.

Zaproponowany sposób transpozycji wymogu odnośnie do formy umożliwiającej odbiór instrukcji wydaje się mieć zastosowanie jedynie do jednego kanału sensorycznego, tj. wzroku. Tymczasem z dyrektywy wynika obowiązek, żeby państwa członkowskie wprowadziły do swojego prawa wymóg dostępności formy w więcej niż jednym kanale sensorycznym. W związku z tym wątpliwości budzi, czy wskazanie, że instrukcje mają być przedstawione w sposób postrzegalny zapewnia prawidłowe wdrożenie sekcji I pkt 1 lit. a ppkt iii oraz lit. b ppkt (iii) załącznika I.

W konsekwencji należy odpowiednio zmienić treść art. 7 ust. 1 projektu oraz skorygować tabelę zgodności.

5. Zgodnie z art. 4 ust. 6 dyrektywy państwa członkowskie zapewniają mikroprzedsiębiorstwom wytyczne i narzędzia, aby ułatwić stosowanie krajowych środków transponujących tę dyrektywę. Ponadto państwa członkowskie mają opracować te narzędzia w porozumieniu z odpowiednimi interesariuszami.

Zgodnie z art. 4 ust. 5 dyrektywy wymogów w zakresie dostępności nie stosuje się jedynie do mikroprzedsiębiorców świadczących usługi. Jednak w motywie 72 do dyrektywy wskazano, że mimo że niektóre mikroprzedsiębiorstwa są zwolnione z obowiązków przewidzianych w tej dyrektywie, wszystkie mikroprzedsiębiorstwa powinny być zachęcane do produkowania, przywozu lub dystrybucji produktów oraz świadczenia usług, które spełniają wymogi dostępności w niej określone, tak by zwiększyć ich konkurencyjność oraz ich potencjał wzrostu na rynku wewnętrznym. Dlatego też państwa członkowskie powinny zapewnić mikroprzedsiębiorstwom wytyczne i narzędzia, aby ułatwić stosowanie krajowych środków transponujących dyrektywę.

Tymczasem projektodawca jedynie wyłączył w art. 4 pkt 1 projektu zastosowanie opiniowanej ustawy do usług świadczonych przez mikroprzedsiębiorców. W tabeli zgodności wskazał ponadto, że art. 4 ust. 6 dyrektywy ma charakter ogólny, niepodlegający wdrożeniu.

Nie można zgodzić się z taką oceną. Z treści dyrektywy wynika jasno, że państwo członkowskie powinno po pierwsze zachęcać mikroprzedsiębiorców objętych wyłączeniem do dobrowolnego stosowania wymogów dostępności. Po drugie państwo członkowskie musi opracować wytyczne i narzędzia, w porozumieniu z odpowiednimi interesariuszami, aby ułatwić stosowanie krajowych środków transponujących zarówno do produktów jak i usług.

W związku z tym należy uzupełnić projekt ustawy oraz skorygować tabelę zgodności.

6. Zgodnie z art. 9 ust. 5 dyrektywy państwo członkowskie wskaże język, w jakim sporządzona ma być instrukcja obsługi oraz informacje na temat bezpieczeństwa, który ma być łatwo

zrozumiały dla konsumentów i innych użytkowników końcowych. Przepis ten nakłada na importerów obowiązek zapewnienia, żeby taka instrukcja została dołączona do produktu.

Projektodawca wdraża ten przepis dyrektywy w art. 28 pkt 5 projektu, zgodnie z którym importer ma obowiązek zapewnić, żeby do produktu dołączone były instrukcje oraz ostrzeżenia dotyczące użytkowania produktu sporządzone w sposób zrozumiały. Projektodawca zrezygnował ze wskazania języka, w jakim ma być sporządzona instrukcja i ostrzeżenia. Z tego względu należy uzupełnić tabelę zgodności o odpowiedni przepis prawa polskiego, który nakłada obowiązek używania języka polskiego w przypadku informacji dla konsumentów, ostrzeżeń i instrukcji obsługi.

7. Zgodnie z art. 9 ust. 7 dyrektywy importerzy przechowują kopię deklaracji zgodności UE do dyspozycji organów nadzoru rynku przez pięć lat i zapewniają, by dokumentacja techniczna mogła być udostępniana tym organom na ich żądanie.

Przepis ten według oceny projektodawcy został wdrożony poprzez art. 28 pkt 7 projektu, zgodnie z którym importer ma obowiązek zapewnić udostępnienie dokumentacji technicznej właściwemu organowi nadzoru rynku. Projekt zawiera ponadto zobowiązanie producenta do przechowywania dokumentacji technicznej i deklaracji zgodności przez 5 lat od dnia wprowadzenia produktu do obrotu (art. 24 ust. 7 projektu). Przepisy te wymagają zatem uzupełnienia o nałożenie obowiązku przechowywania deklaracji zgodności na importera oraz o wskazanie okresu przechowywania deklaracji zgodności i udostępniania dokumentacji technicznej. Brak wskazania takiego okresu dla importera powoduje również, że nie można w stosunku do niego zastosować przepisu sankcyjnego z art. 65 ust. 2 pkt 3 projektu.

8. Jak wskazano powyżej projektodawca określił w art. 28 projektu liczne obowiązki importera wynikające z dyrektywy.

Zgodnie z art. 30 dyrektywy państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji nakładanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia.

Tymczasem w art. 65 ust. 1 projektu zawiera katalog obowiązków, za niewykonanie których organ nadzoru może nałożyć administracyjną karę pieniężną na producenta i usługodawcę. Nie ma jednak w tym przepisie wymienionych obowiązków importera z art. 28 projektu. W związku z tym należy odpowiednio uzupełnić projekt ustawy.

9. Zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy usługodawcy zapewniają, aby ich usługi były projektowane i świadczone zgodnie z wymogami dostępności określonymi w tej dyrektywie. Przepis ten transponowany został w art. 31 projektu, zgodnie z którym usługodawca zapewnia, że świadczone przez niego usługi spełniają wymogi dostępności określone w ustawie.

Brak jest w projekcie ustawy normy, która zapewniałaby, żeby usługodawca już na etapie projektowania usług brał pod uwagę wymogi dostępności, a dyrektywa rozdziela etap projektowania od etapu świadczenia usług. W konsekwencji należy odpowiednio zmienić art. 31 projektu.

10. Zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy usługodawcy przygotowują niezbędne informacje zgodnie z załącznikiem V i wyjaśniają, w jaki sposób usługi spełniają mające zastosowanie wymogi dostępności. Informacje te mają obowiązek podawać do wiadomości publicznej w formie pisemnej i ustnej, w tym w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami. Jest to jedyny przypadek, w którym dyrektywa wymaga formy ustnej informacji.

Projektodawca wdraża zasadniczą część tej normy w art. 31 pkt 2 projektu, zgodnie z którym usługodawca podaje do publicznej wiadomości informacje w regulaminie świadczenia usług lub równoważnym dokumencie, w formie pisemnej, w postaci papierowej lub w postaci elektronicznej, oraz w sposób dostępny dla osób ze szczególnymi potrzebami. Tym samym projektodawca ogranicza formę przekazywania informacji jedynie do formy pisemnej, pomijając wskazana w dyrektywie formę ustną informacji.

W związku z powyższym art. 31 pkt 2 projektu wymaga uzupełnienia.

11. Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie środka w postaci wycofania z obrotu produktu jedynie w następstwie krajowej procedury administracyjnej (art. 50 ust. 2 pkt 3 oraz art. 51 ust. 1 pkt 2 projektu).

Tymczasem, zgodnie z art. 21 ust. 2 dyrektywy, jeżeli środek krajowy wprowadzony przez inne państwo członkowskie zostanie uznany za uzasadniony w ramach procedury ochronnej na poziomie Unii, wszystkie państwa członkowskie podejmują środki konieczne do zapewnienia, by wyrób niezgodny z wymogami został wycofany z ich rynku, i informują o nich Komisję.

W opiniowanym projekcie ustawy brak jest jednak przepisów umożliwiających wycofanie z obrotu wyrobu niezgodnego z wymogami w następstwie przeprowadzenia procedury ochronnej na poziomie Unii. Projekt ogranicza się jedynie do wskazania, że Prezes Zarządu PFRON, na wniosek właściwego organu nadzoru rynku, może wyrazić sprzeciw wobec środków tymczasowych (art. 55 ust. 1 projektu).

W konsekwencji należy odpowiednio uzupełnić projekt ustawy poprzez wskazanie organu oraz formy, w jakiej wprowadzi on środek zapewnianiający, by wyrób niezgodny z wymogami został wycofany z ich rynku zgodnie z art. 21 ust. 2 dyrektywy.

12. Chciałbym przypomnieć, że w tabeli zgodności należy wskazać, czy wdrożenie danego przepisu dyrektywy wymaga podjęcia działań legislacyjnych, a jeśli tak, to konieczne jest przywołanie brzmienia przepisu już obowiązującego bądź projektowanego.

Tabela zgodności służyć ma weryfikacji, czy przedstawiony projekt w pełni oraz prawidłowo wdraża wskazany akt prawa unijnego. Tabela zgodności jest również dokumentem, który po uchwaleniu krajowego aktu prawnego jest notyfikowany Komisji Europejskiej wraz z tym aktem, w celu umożliwienia Komisji dokonania oceny kompletności oraz prawidłowości wdrożenia.

Na konieczność opracowania kompleksowej tabeli zgodności wskazuje również motyw 100 dyrektywy, zgodnie z którym prawodawca unijny uznał za uzasadnione zobowiązanie się państw członkowskich do zapewnienia, by powiadomieniu o środkach transpozycji towarzyszył co najmniej jeden dokument wyjaśniający związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych.

Ponadto, zgodnie z pkt 59 wyroku TSUE z dnia 8 lipca 2019 r. w sprawie C-543/17 *Komisja p. Belgii*, obowiązek poinformowania o środkach podjętych w celu transpozycji dotyczy przekazania wystarczająco jasnych i precyzyjnych informacji o przepisach wdrażających dyrektywę. Państwa członkowskie są zobowiązane do wskazania, w odniesieniu do każdego przepisu danej dyrektywy, przepisu lub przepisów krajowych zapewniających jego wdrożenie.

Z powyższych względów proszę o weryfikację tabeli zgodności i jej skorygowanie. W szczególności proszę o jednoznaczne wskazanie, w jaki sposób projekt ustawy wdraża poszczególne jednostki redakcyjne załącznika I do dyrektywy.

13. Zgodnie z art. 31 dyrektywy państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 28 czerwca 2022 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne jej wykonanie. W tej dacie należy również przekazać tekst tych przepisów Komisji. W związku z tym proszę o pilne procedowanie opiniowanego projektu, aby możliwe było dochowanie powyższego terminu.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej z zastrzeżeniem powyższych uwag.

Z poważaniem
Konrad Szymański
Minister do Spraw Unii Europejskiej
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/